

lade alle tidligere Diskussioner paa disse Omraader hvile og ganske kort indskrænke mig til at anbefale, at man stemmer for den Affattelse, Forslaget har faaet ved Vedtagelsen i det andet Ting, og altsaa mod de foreliggende Ændringsforslag.

Bojsen: Den Hjælp, som ydes Landbruget ved at vedtage dette Forslag, nemlig at det kun bliver en Kapitalbeskatning og ikke en Skat, der kommer til at hvile paa Landejendommene, er meget lille. Sætte vi en Tønde Hartkorn til en Værdi af 5,000 Kr., vil 30 Øre pr. Td. Hartkorn altsaa blive 1 Kr. 50 Øre, og det er ikke nogen stor Sum. Alligevel sympatiserer jeg med Tanken, idet jeg ikke finder, at der er noget berettiget i, at Grundejendomme, som i Forvejen ere belastede med en høj Hartkornsskat, skulle svare en ny Formueskat, men det staar for mig, som det er saa lille et Beløb, at Hartkornet kan ikke vente sig noget stort af en Lettelse af 1 Kr. 50 Øre pr. Td. Hartkorn. Paa dette Trin af Forhandlingerne vil jeg imidlertid tilraade mine Meningsfæller at stemme mod samtlige Ændringsforslag og altsaa holde os til Folketingets Forslag. Men jeg vil sige, at paa et senere Trin af Forhandlingerne kunde det stille sig saaledes, at man kunde gaa med til adskillige af de Forslag, der ere stillede. Paa dette Trin tilraader jeg at stemme imod Forslaget.

Finansministeren: Jeg skal tiltræde samtlige de af Flertallet stillede Ændringsforslag og kan ganske særlig slutte mig til Ændringsforslaget under Nr. 5 om en Forandring i § 47.

Maa jeg blot over for det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) gøre en Bemærkning. Det ærede Medlem udtalte som en af Grundene til, at han ikke kunde slutte sig til en Kapitalindkomstsskat, at den ikke vilde være anvendelig som kommunal Beskatning paa Landet, hvad han derimod mente Formueskatten vilde være. Jeg tror, det ærede Medlem tager fejl; jeg tror, at Formueskatten er lige saa uanvendelig som Kapitalskatten, men det staar vistnok i Forbindelse med det ærede Medlems gamle Misforstaaelse, at man nu paa Landet har en Formueskat til Kommunen, dette er ikke Tilfældet.

Formanden: Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) har Ordet for en kort Bemærkning.

Madsen-Mygdal: Ja, den højtærede Minister og jeg have skiftet Ord om det Punkt tidligere. Jeg tillader mig at mene, at jeg staar med personlig Erfaring i det Stykke, hvad den højtærede Minister aabenbart ikke gør. Det er nu en Gang saaledes, at Kapitalskatten, en Skat paa løs Kapital, vil i Sognekommunerne ikke indbringe noget Beløb, der er værd at nævne. Hvis man overhovedet skal have noget ad den Vej, skal man tage al Formuen med, og det er det, man i Grunden gør i alle de Kommuner, jeg kender. Man paaligner jo Formue- og Lejlighedsskat, og Grundlaget for Skatten er Formueansættelsen; vi foretage en ren Formueansættelse og tage Hensyn til Lejligheden og have i saa Henseende forskellige Regler. Men Grundlaget er Formuens Ansættelse; det er den praktiske Erfaring, jeg staar med i det Stykke. Vi sige, at en Skat, der drejer sig om løs Kapital, vil ikke i Kommunerne indbringe noget, der er værd at nævne; den bryde vi os ikke om i Landkommunerne.

Jørgensen: Jeg skal gerne erkende, at det har sin Vanskelighed, naar man skal vælge mellem de to Arter af Skat, som her foreligge, nemlig den Formueskat, der er foreslaaet af den høje Regering, og Kapitalskatten, der er foreslaaet af Udvalgets Flertal. Det er jo nemlig saaledes, at enhver af disse Skattereformer har sine Fortrin og sine væsentlige Mangler. Formueskatten har det Fortrin, at den rammer al Formue, hvor den saa er anbragt, enten i Kapital, Ejendom, Varelager eller hvor som helst, men paa den anden Side har den den Fejl, som det ærede Udvalg har gjort opmærksom paa, at den fører til en Art Dobbeltbeskatning af Landejendomme, hvad man jo skulde undgaa. Se vi hen til Kapitalbeskatningen, da har den ikke den Fejl, at den fører til en Dobbeltbeskatning; thi det er netop det, den vil undgaa. Men paa den anden Side har den den meget væsentlige Fejl, at den fritager en Mængde Kapital for at betale Skat. Det kan jo dog ikke være Meningen ved en ny Skat af den Natur, at man vil beskatte en vis Del af Formuen og lade en anden Del deraf, som er anbragt paa anden Vis, være skattefri. Det maa være Meningen i videst mulig Udstrækning at ramme Skatteevnen overalt, hvor den findes, altsaa at ramme Kapitalen, hvor den end findes og hvorledes den end er anbragt. Det, det ved denne Sag gæl-